

Folketing, men at det høje Landsting, der som bekendt er kontrollerende, prøvende og overvejende — især overvejende — gaar til at forkaste en Sag, som alle maa indrømme ikke er endt dermed, det ved jeg ikke i Øjeblikket i min Erindring noget Eksempel paa, men naturligvis, da jeg ikke har haft nogen Anledning til at undersøge dette, og da jeg taler, uden at jeg har forberedt mig til denne Tale, kan det jo være, at jeg, hvis jeg undersøgte det, vilde finde et Eksempel. Men jeg slaar altsaa fast, at Sagen er af Betydning, af stor Betydning for vort Land. Endogsaa af Venstres Ordfører blev det, hvis jeg ikke tager fejl, indrømmet, at Sagen har vital Betydning. Ikke desto mindre bestemmer Landstinget sig uden absolut Grund til at forkaste Forslaget.

Nu vilde jeg endda forstaa dette, hvis der ikke var kommet nye Momenter frem. Jeg taler altsaa ikke, fordi jeg i nogen Henseende er uenig i, hvad der blev sagt dels af den ærede Ordfører for mit Parti dels af den højtærede Statsminister — jeg kan ganske anerkende alt, hvad han her har sagt med Hensyn til selve Lovforslaget —, men jeg mener ganske vist, at der er sket noget for saa vidt uventet, som vi i Dag har faaet Meddelelse om, at der fra Valutacentralen er kommet en Indstilling til Regeringen, som atter er overbragt Udvalget. Jeg beklager meget, at den ikke foreligger for os — i hvert Fald har jeg ikke set den i nogen autentisk officiel Form. Den højtærede Statsminister sagde, hvis jeg ikke tager fejl, at han havde efterladt den i Udvalget. (*Statsministeren* [Staaning]: Jeg har den her). Men den er ikke forelagt for det høje Landsting. Vi kender den ikke undtagen af Bladenes Meddelelser, og jeg synes ikke, at man sømmeligt kan lægge dem til Grund for en Landstingsforhandling. Derimod kan man naturligvis lægge en autentisk Skrivelse til Grund for en Udvalgsbehandling. Jeg ser ikke rettere end, at hvad der staar i denne Skrivelse, er vel værd at overveje. Jeg drister mig ikke paa nogen Maade til, naar jeg, som sagt, ikke har Skrivelsens Ordlyd for mig, at bedømme de enkelte Forslag, den indeholder, heller ikke, hvad der til Slutning kunde komme ud af, at man tog disse Forslag op til virkelig Behandling og til mulig Vedtagelse. Det er jo umuligt at sige noget derom paa dette Tidspunkt. Derimod er jeg ganske overbevist om, at Skrivelsen, efter at jeg nu har hørt den gengivet, indeholder Synspunkter, som det

bliver nødvendigt for Rigsdagen at komme tilbage til, at komme til at drøfte.

Nu sker der dette her i Dag, at det foreliggende Lovforslag forkastes, og dermed gaar Valutaspørgsmaalet ud af Rigsdagens Dagsorden. Ikke desmindre er alle overbevist om, at dette Spørgsmaal meget vel kan komme tilbage til Landstinget, og den højtærede Statsminister siger, at det for ham er højst sandsynligt, at han endogsaa om kort Tid — man maa ønske for Landets Skyld, at det ikke bliver altfor kort Tid — kan vende tilbage til Rigsdagen med Forslag af anden Art — jeg vil gerne understrege *af anden Art* — end dem, han hidtil er kommet med. Dernæst er Stillingen den, at Partiet Venstres Ordfører — og man kan ikke mistænke ham for at nære nogen som helst Forkærlighed for at behandle med Venlighed Forslag, der skulde komme fra den nuværende Regering eller overhovedet Forslag til Afhjælpning af Valutaelendigheden her i Landet; han ønsker jo, saa vidt man kan forstaa, at denne Sag ordnes af sig selv eller i hvert Fald kun ved Nationalbankens Indgriben, det er jo hans Hovedstandpunkt i denne Sag — ikke desmindre har udtalt i Dag, at han meget vel kunde tænke sig at forhandle om nye Forslag. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det konservative Parti — det maa være de Konservative klart, naar det Forslag, de har forelagt, er fuldkommen uigennemførligt i den høje Rigsdag — virkelig bliver nødt til at forhandle ogsaa om andre Forslag. Men under disse Omstændigheder forekommer det mig rigtignok at være det urimeligste under Solen, at vi her paa Rigsdagen skal skilles uden at komme til at behandle saadanne Forslag som dem, der nu foreligger fra Valutacentralen, og som denne dog er pligtig at komme med, hvis den anser Øjeblikket for givet dertil. Nu skilles vi altsaa efter al Sandsynlighed, og derefter kan vi meget vel risikere, at inden kort Tid maa Regeringen indkalde os igen for at forelægge nye Forslag for Rigsdagen. Hvad var dog naturligere end, at man behandlede dem nu, at man i dette Øjeblik tog disse Forslag op og forsøgte, om man dog ikke kunde naa til en Enighed derom? For det er jo et meget alvorligt Spørgsmaal. De Herrer maa dog ikke tro, at det er noget, vi kommer fra. I samme Øjeblik, det skete, som meget vel kan ske, og som der paa en vis Maade trues med, nemlig at Kronen atter falder, falder ikke saa forfærdelig mange Points, saa opstaar der en Art Panik, som øjeblikkelig maa føre Regeringen, der skal være Udtryk for rime-